"Я від’їжджав і оком астролога
допитувався в зір – яка дорога
мене провадить у майбутні дні."
(Микола Зеров)

Зорі дрібні одійшли –
як суниці:
птах доклював, що не визбирав люд.
Ні вечорниці, ані власяниці
в коло обранців
не впишуть приблуд.

Час вирушати, о лицарство вперте,
пристрасті наші були замалі,
наша сторінка дописана – verte:
"Ми не поети.
Поети – в землі".

Попри такі пасторальні гуральні,
повз гробівці, на яких не клялись,
ми від’їжджаєм –
і знаки астральні
чвиркають, як чиряки, з-під коліс.

Звісно, вернутися нас не просили,
звісно, не зорями зверстана путь...
Господи, дай же ти кожному сили
жінку в ранковому місті
забуть –

жінку, що вчула
на березі Лети
наших дітей ненароджених крок...

А з-під землі повиходять поети –
знову дорогу спитають в зірок.

Та не в суничних –
доволі їм тліти –
в тих, що злетіли з пекельних багать
і над рікою і містом, як діти –
голі, малі, перемерзлі, –
тремтять.